...חפש את האשה...חפש את האשה...חפש את האשה...חפש את האשה...חפש את האשה...חפש א

שבי על שערותיך!

ברטה הלפרין ושלוש מפאותיה הנוכריות בבוקר, בצהרים ובערב — במחיר 320 ל"י, 380 ל"י ו- 470 ל"י

השאלה המאוד נוקבת אותנו עתה, מלבד תוצאות הדו"ח האחרון של ועדת־סובלן, היא: מדוע לא כבשה הפאה הנוכרית את ישראל?

אמרי לנו, גברת, למה את מפגרת? מדוע מה שטוב לצרפתיה מהוגנת, בשבילך הוא טוב רק כעבור שנתיים? פאה נוכרית היא המצאה גא נית מחודשת, המבוזבזת לריק בישראל. לחשוב שהיא מנוצלת כאן רק על־ידי זמרת בעלת־קרחת, או נשואה־דתית! האין זה מזעזע?

הפאנטנט חוסך שעות המתנה במספרה. מבריכת־השחייה, או מהמשרד, את רצה ישר הביתה, לובשת בלונד או שחור, וחת־שתיים לקולנוע, לבחור, לנשף. את משוחררת. כלי הדפרסיה הנילוחית לשיער הטבעי המדובלל, שלך.

אשה ישראלית אחת העזה. וגם לה היה נידמה, משום־מה, שיקרה אסון נורא אם לא תתנצל שזה רק מטעמי מצפון. במקום כובע. את ארבעת הפאות הנוכריות, שאין להשיגן כאן, רכש מר ישראל המיקצועי, רפאל הלפרין, לברטניה, היא ברטה, אשתו החדשה בת העשרים, בפאריס. אלה היו, מן־הסתם, זרי־הדפנה שהעניק לה הבעל, כשחזרו בימים אלו לארץ (ולצרות עם השותפים) ממסע־ניצחון על גוי גרמני. היא קנתה לו באיתה הזדמנות עניבות רקומות אצל קארדן, והוא הלביש אותה בשלושים כובעים של דיור. היא קוראת לו רפי, והוא לה — בובו. כשרפי מתעמק במסכת כתובות, מגישה לו בובו קפה, כשהיא אפופה בושם רפליק יקר, וחזורת על קצות נעלי־זהב הרקומות שלה (מאדריד) להתעמק באוסף הבובות, הגפרורים, ומפתחות בתי־המלון שלה. ברור, שבובו ורפי הינם אנשים עסוקים מאוד. אבל רפי יותר, מפני שהוא גם מתאמן.

„אני אחזול מהפכה בארץ," אמר פעם רפי (ראה זירת חיי, עמוד 42, הוצאת מכון שמשון, מאת רפאל הלפרין). וגם בובו חשבה כך, כשיצאה בפעם הראשונה לזירת דיוג־גוף, לאור היום, משוריינת בתסרוקת ניידת, אבל היא בלי מגן־דויד. גם המאדאם הצעירה ידעה כי „ניצחון בכוח־הרצון" (זירת חיי, עמוד 46) וכי „בעזרת השם" (זירת חיי, עמוד 99) תצא מנצחת מגוב האריות. בובו ניצחה. אף אחד לא הרגיש, או הצביע עליה.

בישראל זו אולי מהפכה. משני צידי האטלאנטיק זוהי שיגרה. קונים פאות בכמויות־ענק, כמו מצרכי־מזון לפני מלחמה, עד שהשבוע הכריזו ספרי פאריס המודאגים, מחוסרי העבודה כמעט: „הפאה מתה!" מובן שאף אחד לא שם לב אליהם. במיוחד מאז התחילו למכור בגאלרי לאֶ־פאייט פאה מתקפלת, עשוייה פרווה סינטטית, ובמחיר של שבעה דולאר. נמכרו שם ביום אחד 250.

את הפאה אפשר להכניס לארנק, לחבוש אותה ככובע פרוה, בעל שיער סומר, או כתסרוקת נורמאלית, אם מסרקים אותה. הטירוף לפאה אחז את בנות כל הגילים. מועד־פות, בדרך־כלל, פאות שחורות או כסף־אפור. הזבניות צויידו אפילו בפואמה קטנה:

„15 שנה רואה איתך בעלך שחורה. הוא עייף. זכרי כי בידך מפתחות האושר. העניקי לו אשה חדשה, בלונדית הפעם. רק בשבעה דולאר!" הזבניות מנפנפות בשיער הנוכרי מול הלקוחה: „על שלנו את יכולה גם לשבת!"

בובו, האלגנטית מאוד, לשעבר גזרנית, מחליפה את ראשה שלוש פעמים ביום. בבוקר היא נערת תיכון, עטורת צבה שחורה ותמימה, בת 320 לירות (ראה תמונה). כש־הצמה מגולגלת, היא עונדת אותה רק על הקודקוד.

אחרי־הצהריים היא חתיכה בשיער שחור־כחול, בן 470 לירות (ראה תמונה). את כיפת־השיער, בצורת פרח כריזנ־טמה, חובשת בובו בערב. ואז היא אשה זוהרת ויקרה. 380 לירות (ראה תמונה).

ראש מורכב מבלבל הרבה פחות את המוח מאשר ראש טבעי — למדה בובו. פעם בשבועיים היא שולחת את מר

ברטה לא פאה, בשערותיה הטבעיות

ישראל למספרה עם אחד מהם, לחפיפה וסידור ב־6 לירות. בובו שוכבת על הספה בחברת מפתחות־בתי־המלון, בעוד ראשה מתייבש במכונה אי־שם במספרה. חלום, לא?

★ ★ ★

טיפ־טיפה מטיפאני

מי אמר לך שאשה קטנה חייבת לענוד גם תכשיטים קטנים? מתכנן התכשיטים של טיפאני, מוסד האביזרים הֶ־ענק של ניו־יורק והעולם, מזהיר בהוראותיו האחרונות מפני שטויות כאלו. לאשה קטנה — דינאמיות גדולה, שתבלע כל תכשיט קטן, הוא אומר, וממליץ עבורה על תכשיטים גדולים. ערימת צמידי־זהב על זרוע אחת מעידה על טעם רע. הולכים היום עם זוג צמידים זהים, כל אחד על זרוע אחת. סיכה עונדים סמוך לתפר הכתפיים, חלילה לא על החזה, או הדש. איפה את חיה? ! יש לך טבעת עם אבן־ענק? את גסת־רוח. טיפאני הוא מאוד בעד המצאתו החדשה — צמידי אמייל קבועים בזהב. 1600 דולאר • • • **סולחן ה־טוויסט** דרש ממעריצותיו מדים רפויים — חליפות שאנל וחצאיות־כתפיות המתחילות מתחת למותן, כמו אלה שקנית רק אתמול בתקווה שזה הצו האחרון. לא נכון. הטוויסט מת. יש אופנת מדיסון. שימלה־קומבינזיון, מצמר או ממשי קרפ • • • **„לא ניתן לאמריקאים** להיכנס גם לחדר־האמ־בטיה שלנו!" יצאה עתה חוצץ קבוצת מתכננים צרפתיים נגד סיגנון חדר הרחצה האמריקאי, המזכיר חדר־ניתוח סטרילי, המקובל בעולם וגם בישראל. חזרה לג'וזפינה! לאמבטיה בעלת מראה הבודואר! במלחמה למען הכנסת לוקסוס לבית, מציעים האדריכלים, למשל, אמבטיה משיש לבן, או כל צבע אחר, קבועה בעץ מהגוני, או מוקפת אפיריון נשען על עמודים מצופי־זהב. בקיר מעל הקערה, חרוט או מצוייר ציור ויקטוריאני, נוף של גן או ציפורים עפ ת. במקום ברזים — ראשי ברבורים מזהב. הריצפה מכוסה שטיח מקיר אל קיר, או מרצפת מצויירת, מותאמת לכתלים הצבועים. הבידה הפך ליצירת־פאר עצמאית. בעלת מושב מרופד פירחוני, מותאם לבד המגבת. מים באמבטיה כזאת רק יפריעו, כמובן. אך הארכיטקטים אינם מודאגים. לשלייש מתושבי פאריס אין בכלל מים זורמים.

★ ★ ★

מה איתך, באמת!

„השתגעת? מה איתך? לא בא בחשבון! את עשית זאת בפעם האחרונה! ואפילו אם לא, אז כבר אסור לי? סוף־סוף אם אחד לא ייתן משהו לשניי, מה יהיה ההבדל בינינו לבין חיות? תפסיקי, כבר, נו. אם את לא תתני לי פעם להומין אותך, אני פשוט ארגיש איום. אחרי הכל, פעם קנית לי גלידה על חשבונך, ומאז לא החזרתי לך כלום. מה שאני שונאת זה חזירות. תסגרי את הארנק. מה ההיסוס הזה? את מעליבה אותי! את יודעת טוב מאיד שאני לא כזאת שמסוגלת לבזבז בלי להתחלק עם עוד מישהו. אל תהיי קטנונית. התענוג הוא שלי. פעמיים עד מוגרבי, חבר נהג!"

...חפש את האשה...חפש את האשה...חפש את האשה...חפש את האשה...חפש את האשה...חפ